

Boekbespreking mei 2017 Over de liefde van Doeschka Meijsing door De Omslag

Gerda: Al met al wel een prijswinnend boek, vooral het 1^e deel. Ook het stuk dat in Italië speelt is soms hilarisch. Het lijken veel essay's bij elkaar.

Marné: Vond het niet goed uitgewerkt, ook verwarrend en het lijkt onsamenhangend.

Jannie: niet aanwezig, zij vond het half-half.

Wil: kon echt geen mening geven, zij vond het onbegrijpelijk.

Nelleke: las het voor de 2^e keer, had zich er weinig van herinnerd. Het heeft veel lagen, is autobiografisch, humoristisch met mooie zinnen.

Joke: Het 1^e deel boeiend, later fragmentarisch. Mooi taalgebruik, zelfspot met een vreemd einde. Er zit veel onrust in.

Paulien: Ze heeft het wel gelezen maar het was niet "haar" boek, zij kwam niet tot de diepere laag.

Annelies: Mooi taalgebruik maar niet heel bijzonder, wel verwarrend.

Richtje: Eerste boek dat zij las van Meijsing, met plezier gelezen, veel herkenbaar. Pip kijkt steeds terug naar relaties, met humor en zij relativeert ook. Bij het deel in Italië lijkt de depressie minder, wel is het slot merkwaardig.

Het boek gaat over de depressie waar de hoofdpersoon Pip in terechtkomt nadat haar vriendin Julia haar verlaten heeft voor een man.

De nieuwe minnar van Julia krijgt de nodige kritiek en Pip probeert Julia uit haar omgeving te bannen maar een bizar ongeluk gooit roet in het eten. Een cementwagen dreigt twee vrouwen op het trottoir te overrijden en door een ferme duik kan Pip een reddingsactie uitvoeren en verwondt daarmee zichzelf. Zij belandt in het ziekenhuis en na een operatie houdt zij een poos geheugenverlies over. Daardoor raakt ze afhankelijk van haar vrienden, o.a. Jason die toch wel een grote rol speelt in haar leven en haar ex Julia die over haar komt moederen.

Vanaf dat moment kijkt Pip terug op haar drie grote relaties en op de eerste grote, onbereikbare liefde in haar leven: Buri Vermeer, de gymjuffrouw op de katholieke meisjesschool. Zij is een van de dames die ze met haar duik het leven redt. Met haar drie broers (met Geerten Meijsing herkenbaar als jongste) keert ze ook letterlijk terug in de tijd. Ze gaan namelijk naar het vakantiehuisje van hun jeugd in Italië om na de dood van hun vader orde op zaken te stellen.

Uiteindelijk gaat Pip naar een verjaardagsfeest van haar ex Julia waar allemaal vriendinnen zijn. Als Pip een toespraakje wilt houden valt zij in de gracht. Eigenlijk wil zij daar wel blijven, wegzwemmen van alles, maar ze wordt uit het water gered en Jason haalt haar op en brengt haar thuis.

Al eerder heeft Meijsing semiautobiografische romans geschreven waarin haar eerste liefde en haar familieleden voorkomen, b.v. *Moord & Doodslag* schreef zij samen met haar broer Geerten.

Schaamte is een terugkerend element in het boek: de schaamte om achtergelaten te worden, om ingeruild te worden voor een man. Die schaamte moet ongedaan gemaakt worden en dat kan alleen door na te denken over wie je bent en waar je vandaan komt en door onder woorden te brengen waardoor die relaties zijn stukgelopen.

Meijsing creëerde daarvoor Pip, die zich morrend en grommend door het leven slaat. Een aandoenlijk figuur dat vrienden schoffeert, haar broers kan manipuleren en in de loop van het boek nogal boude uitspraken doet onder meer over het homohuwelijk.

Mooi geformuleerd en je leest continu van die mooie zinnen. Meijsing heeft van zo'n onderwerp een roman gemaakt die persoonlijk is, maar nergens klagerig overkomt. Een roman die tot nadenken stemt en humoristisch is.

Maria Johanna (Doeschka) Meijsing, geboren 21 oktober 1947 in Eindhoven, overleden 30 januari 2012 in Amsterdam. Meijsing was een oudere zus van schrijver Geerten Meijsing. Toen ze drie was verhuisde het gezin naar Haarlem. Ze studeerde Nederlands en literatuurwetenschap aan de Universiteit van Amsterdam. Van 1971 tot 1976 gaf Meijsing les aan het St. Ignatiusgymnasium. Daarna was ze tot 1978 wetenschappelijk medewerker aan het Instituut voor Neerlandistiek van de Universiteit van Amsterdam. In 1978 werd Meijsing redactrice voor de boekenbijlage van *Vrij Nederland* en in 1989 literatuurredactrice van *Elsevier*. Meijsing was gehuwd met de journaliste Xandra Schutte.

Vanaf 1969 publiceerde Meijsing in *Podium* en *Revisor*, waardoor zij tot de stroming van de *Revisor*-auteurs wordt gerekend. In 1974 verscheen haar eerste verhalenbundel *De hanen en andere verhalen*. De gastcolleges die zij aan de Universiteit van Groningen gaf, zijn gebundeld in *Hoe verliefd is de toeschouwer?* (1988). Meijsing schreef ook poëzie (*Paard Heer Mantel*, 1986). Belangrijke thema's in Meijsing's werk zijn de relatie tussen verbeelding en werkelijkheid, de fascinatie voor een bewonderde persoon – met jaloezie als gevolg – en de tijd. Haar hoofdpersonages zijn kwetsbare buitenstaanders die vluchten in de fantasie.

Meijsing overleed op 64-jarige leeftijd aan de complicaties van een zware operatie. Ze woonde tot haar dood in Amsterdam Zuid.

- x 1974 - *De hanen en andere verhalen*
- x 1976 - *Robinson*
- x 1977 - *De kat achterna*
- x 1980 - *Tijger, tijger!* (bekroond met de Multatuliprijs 1981)
- x 1982 - *Utopia of De geschiedenissen van Thomas*
- x 1982 - *Zwaluwen en Augustein*
- x 1985 - *Ik ben niet in Haarlem geboren*
- x 1986 - *Paard Heer Mantel* (gedichten)
- x 1987 - *Beer en Jager*
- x 1988 - *Hoe verliefd is de toeschouwer?*
- x 1990 - *De beproeving*
- x 1992 - *Vuur en zijde*
- x 1994 - *Beste vriend*

- x 1996 - *De weg naar Caviano*
- x 2000 - *De tweede man* (genomineerd voor de AKO Literatuurprijs 2000)
- x 2002 - *100% chemie, Tzumprijs* voor de beste literaire zin 2003)
- x 2005 - *Moord en doodslag* (samen met haar broer Geerten.
- x 2007 - *De eerste jaren*
- x 2008 - *Over de liefde* (AKO Literatuurprijs, F. Bordewijkprijs, Opzij Literatuurprijs)
- x 2012 - *Het kauwgomkind. De verhalen*
- x 2016 - *En liefde in mindere mate. Dagboeken 1961-1987*

We merken op dat de titel ook gelezen kan worden alsÓver de liefde, liefde die voorbij is.

In haar boektitels komen vaak dieren voor, en de boeken spelen vaak op een eiland.
Terugkerende thema's zijn:

- onmacht om te leven;
- isolement;
- eenzaamheid.

Op veel boeken staat een witte duif op de omslag. Als Pip in de gracht zwemt, onder een brug door, ziet zij duiven in het water (ook Gevel van de Duif). Wij zien er soort doorstart in, een nieuw begin, wanneer zij toch weer uit het water komt.

Annelies Lauret